

Анастасія Олексіївна МІСЮРА,

студентка групи МОСБ-1-19 Харківського торговельно-економічний коледж КНТЕУ

Науковий керівник – НЕПРАН Андрій Володимирович,

кандидат економічних наук, доцент, викладач циклової комісії з економіки, управління та адміністрування Харківського торговельно-економічний коледжу КНТЕУ

ФІНАНСУВАННЯ КАПІТАЛЬНИХ ВКЛАДЕНЬ ЗА РАХУНОК ЛІЗИНГУ

Важливою проблемою модернізації та оновлення основних засобів є формування джерел інвестиційних ресурсів. Останні повинні бути оптимально взаємопов'язані і виступати як система фінансового забезпечення капітальних вкладень. Такий підхід до проблеми передбачає першочергову увагу до взаємозв'язку різних джерел фінансування. В умовах обмеженості власних фінансових ресурсів підприємств важливим джерелом фінансування модернізації основних засобів виступає лізинг.

Лізинг дозволяє забезпечити модернізацію основних засобів, отримати нове обладнання без вилучення власних обігових коштів підприємства. Іншими словами, лізинг це є довгостроковою орендою. В залежності від того, чи передбачається перехід у власність орендованого майна лізингоотримувачу, лізинг поділяється на оперативний і фінансовий. За умов оперативного лізингу орендоване майна після закінчення строку договору повертається лізингодавцю. За договором фінансовому лізингу лізингодавець зобов'язується передати майно лізингоодержувачу на визначений строк не менше року за встановлену плату [1]. Він передбачає викуп лізингоодержувачем майна у випадку повної сплати його вартості. Крім прав власності, фінансовий лізинг передбачає передачу також усіх ризиків та винагород, пов'язаних з правом користування та володіння об'єктом лізингу (абз. «б» пп. 14.1.97 ПКУ).

Розглянемо відмінності оперативного та фінансового лізингу як методів формування інвестиційних ресурсів (табл. 1).

Таблиця 1

Порівняльна характеристика оперативного та фінансового лізингу

Ознаки	Оперативний лізинг	Фінансовий лізинг
Предмет лізингу	Високоліквідні основні засоби (обладнання і обладнання, транспортні засоби та ін.)	Будь-яке майно, яке віднесене до основних засобів (за винятком земельних ділянок, природних об'єктів, єдиних майнових комплексів)
Строк договору	Не обмежений	1) Не менше 1 року 2) строк, протягом якого амортизується не менш як 75 відсотків його первісної вартості
Лізингодавець	Фізична або юридична особа	Тільки юридична особа
Сума лізингових платежів	Сума лізингових (орендних) платежів з початку строку оренди завжди менше первісній вартості об'єкта	Сума лізингових (орендних) платежів з початку строку оренди дорівнює первісній вартості об'єкта лізингу або перевищує її
Право власності на предмет лізингу	При закінченні строку договору майно повертається лізингодавцю	Перехід права власності від орендодавця до орендаря при повній сплаті лізингових платежів
Попередня оплата	Як правило, попередня оплата умовами договору не передбачається	Умови договору можуть передбачати попередню оплату лізингових платежів
Витрати на поліпшення об'єкта як капітальні інвестиції	Витрати, які пов'язані з експлуатацією, технічним обслуговуванням та ремонтом несе лізингодавець	Витрати на утримання предмета лізингу, пов'язані з його експлуатацією, технічним обслуговуванням, ремонтом несе лізингоодержувач
Методи обчислення лізингових платежів	Орендні платежі сплачуються, як правило, рівними частинами за весь строк договору	Можливість використання різних методів визначення лізингових платежів

Підприємство, яке прийняло рішення надати майно у фінансовий лізинг, необхідно врахувати особливості оподаткування даного виду операцій. На відміну від оперативного лізингу, передача майна у фінансовий лізинг є об'єктом оподаткування ПДВ (пп. «а» п. 185.1 ПКУ, пп. 196.1.2 ПКУ). Датою виникнення у лізингодавця зобов'язань з ПДВ є дата фактичної передачі у користування лізингоотримувачу (п. 187.6 ПКУ).

Таким чином, оновлення і модернізація основних засобів за рахунок фінансового лізингу дозволяє більш ефективно використати оборотні кошти для фінансування поточної діяльності підприємства. При цьому лізингоодержувач дає можливість вибирати методи нарахування лізингових платежів з урахуванням ризиків та інфляції. На відміну від оперативного лізингу договори фінансового лізингу укладаються на більш тривалі строки. Вибір майна, що надається в оренду, при фінансовому лізингу є значно більшим, що дозволяє оновити матеріальну базу підприємства, а не лише окремі високоліквідні об'єкти. Отримуючи майно у фінансовий лізинг,

підприємство має більше можливостей отримати умови фінансування, які прийнятні в даних умовах, та максимально наближені до його потреб і бажань.

Список посилань

1. Про фінансовий лізинг: Закон України від 16.12.1997 р. № 723/97- ВР.
URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/723/97-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 07.03.2020).

2. Податковий кодекс України від 02.12.2010 р. № 2755-VI. URL: <http://sfs.gov.ua/nk> (дата звернення: 07.03.2020).

Єлизавета Ярославівна КОРОЛЬ,

студентка ОО-3-1 Харківський національний аграрний університет ім. В.В. Докучаєва

Науковий керівник – МЕЩЕРЯКОВ Володимир Євгенійович,

доцент кафедри прикладної економіки і міжнародних економічних відносин, кандидат економічних наук Харківський національний аграрний університет ім. В.В. Докучаєва

ОСОБЛИВОСТІ ЗОВНІШНЬОЇ ТРУДОВОЇ МІГРАЦІЇ УКРАЇНЦІВ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ

Найбільш масовим і значущим для України міграційним потоком є трудова міграція громадян за кордон. Завдяки отриманій за часів незалежності свободі пересування в умовах непростих економічних обставин, низьких заробітних плат робота за кордоном стала для багатьох українців стратегією виживання та підвищення добробуту своїх сімей. Вона є потужним соціальним амортизатором, чинником зменшення бідності, напруги на ринку праці, джерелом значних валютних надходжень, але, водночас, несе ризики втрати частини необхідного для розвитку країни трудового та інтелектуального потенціалу.

Посилення зовнішньої міграції населення зумовлюється такими причинами: пошук «Кращої долі», економічний спад, різке зростання внутрішніх цін, нерівномірне розміщення продуктивних сил, зростанням безробіття, погіршення екологічної ситуації в окремих регіонах, розширенням зовнішньоекономічних зв'язків України, а також лібералізацією режиму виїзду громадян за кордон та ще багато інших причин.

Серед визначальних факторів зумовленості сучасної української трудової міграції знову виступає глобалізація, світова кон'юнктура, науково-технічний прогрес, регіональна спеціалізація ринків, соціально-трудова потенціал, а також геополітичні й геокультурні процеси, котрі особливим чином змінюють світогляд людей в умовах інформаційного суспільства.

Демографічна ситуація на сьогоднішній день склалася не найкращим чином, чисельність населення України, що становило в 1990 р. майже 52 млн. осіб, внаслідок негативних тенденцій природного відтворення скоротилося